Борис Грінченко

Моє щастя

Хай люди женуться за втіхами світу?
Женуться за брязкотом злота дзвінким,
Затоптану душу, багном оповиту,
Востаннє затопчуть нехай перед їм.

Хай люди женуться за владою в світі,
Вганяють за правом веліти страшним,
І хай Рубікони, всі кров’ю политі,
Не страшно для його проходити їм.

Хай люди женуться за славою в світі
І за фіміамом її запашним
І в йому знаходять нехай, немов діти,
Усе, що бажали, що марилось їм, —

Те право веліти і сяйво від слави,
А з їм і ті гори усі золоті
Віддам я за милої погляд ласкавий,
Віддам за кохання хвилини святі.

Віддам я за милої карії очі,
За погляд, за усміх, як щастя ясний,
Віддам за ті райськії місячні ночі
І за поцілунок, як сонце палкий.

Віддам, не жалівши, віддам без вагання:
Без влади, без слави, без втіх золотих —
Я знаю—в хвилини палкого кохання
Я дужчий, щасливіший буду за всіх.

Але ж і ті очі ясні, що кохаю,
Але ж і рожеві ті пишні уста
І те раювання солодке без краю,
Що дасть нам кохання доба золота,

Але ж я усе це віддам без вагання
За те, чого краще ніколи не знав,
Що вище од влади, од слави й кохання,
Що раз тільки й мав би, якби я придбав.

І хоч після того не міг би я жити,
І хоч я на мить тільки й бачив би рай,
Але ж я віддав би усе на цім світі
За змогу умерти за рідний свій край!